

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ

Μη μιλήσεις ! Κάθησε κι άκου τή φωτιά.
Ξέρει τόσα νά μᾶς πεί με δικά της λόγια
στήν ατέλειωτη βαθιά χειμερινή νυχτιά,
Πότε γλυκοτραγουδά, πότε μοιρολόγια.

Μιά σπιθούλα τριγυρνάει μέσα στη γωνιά:
Πότε έδω και πότε' εκεί στα κλαριά καθίζει.
Βρίσκει τὸ κλαράκι της; Πάει ή παγωνιά !
—Κάτι άδέχαστο παλιό δέ σου αναθυμίζει;—

"Ετσι άρχίζει ανάλαφρο νά πετάει καπνό :
Τρέμουν και μαζεύονται τὰ φτωχὰ τὰ ξύλα.
"Ονειρο λές κ' είτανε—χάθηκε· κι άχνό
πίνει ψηλά! Μᾶς άφησε δάκρυ και μαυρίλα !

Δές τὰ ξύλα πού άναψαν τῆς άγριελιάς :
Φλόγες πού σημάσανε· σπίδες πού πετάνε,
Πῶς ταιριάζουν τίς στιγμές μᾶς ζωῆς παλιάς
πού έλαμψαν, φλογώσανε, σβύσανε και πᾶνε.

"Όσο πίνει, και σάνονται ξύλα άπ' τὸ σωρό.
Θράνα μόνο άπόμεινε! Λίγο και θά σβύσει.
Σφίξου άπάνω μου, καλή! Κάτι παγερό
σάν προμήνυμα έρχεται γιά νά μᾶς φοβίσει.

Τὸ στεονό λογάκι της θέλεις νά σοῦ εἰπεί :
Φλόγα ξεθώρη, γλωμί, δές πῶς ξεπετάχτη !
Τελευταία σκορπάει γιά μᾶς ζέστη, άναλαμπή.
Κ' ύστερα : Δυὸ κάρβουνα κάτω άπό τή σιάχτη !
Σύρα

ΛΑΥΡΑΣ

ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

"Όλο μηνᾶς πῶς μοῦρχεσαι κούλο θαρρῶ πῶς φτάνεις
Κι άκαρτερῶ όλημερίς κι όλονυχίς προσμένω,
Μαυρίσαν τὰ ματάκια μου κυττάζοντας τὸ δρόμο
Και τὸ στρατὶ τὸ έρημικὸ μαζί μου εἶναι θλιμμένο . . .
Πρόβαλλε άστρι· μὴν άργεῖς· με πήρε ή νύχτα μόνο—
Φαρμάκ' ή νύχτα άγάπη μου με σύντροφο τὸν Πόντο—
"Ελα και σβένω μάτια μου—δός μου ζωή—πεθαίνω,
Αιπλά βαρὺς εἶν' ὁ χαμός, σάν τ' "Ονειρο προσμένω...

Μηνᾶτε μου πῶς έρχεστε ματάκια ζαφειρένια,
Μηνᾶτε κι ἄς μὴν έρχεστε· κι ἄς κάνω μαῦρα μάτια
Κιᾶς χάνομαι στὰ τρίστρατα ρωτώντας τοὺς διαβάτες :
—Μὴν εἶδατε, διαβάτες μου, στὰ γυάλινα παλάτια,
Μὴν εἶδατε τὴ λιγερή;—Σωπαίνω και δαιμόζω
Κι αὐτοὶ μ'έλπιδες με γελούν κ'έγώ τραγοῦδι άρχίζω:

—Δέν εἶναι πῶ γλαυότερο στὸν κόσμο τὸν άπάνω,
'Ακαστερῶντας τ' "Ονειρο, μ'έλπιδα νά πεθάνω.

Καρδίτσα

ΣΜΟΛΚΑ

Κακορίζικη συνήθεια τοῦ Ρωμοῦ νά νομίζει πῶς
ὁ πλοῦσιος πρέπει και καλὰ νά θεωρεῖται βασιλιάς,
νά προκηρύσσεται κ' έβεργέτης. "Εγὼ ξέρω άπό τὴν
ιστορία, μόνο τὰ γράμματα νά έβεργετήσανε τὴν "Ελ-
λάδα, νά τὴν έβεργετιοῦνε κι άπόμα.

Ψυχάρης

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

Στὸ φίλο Σ. Σάρα

Δυὸ θεῖες ψυχές—άγάπη μου—ρόδα γλυκά τ' Ἀπρίλη
Πλαί σέ ραχοῦλα καθοῦνται και βλέπουνε τὸ δελφί.

Βλέπουν τὸν ἥλιο τὰ στερνὰ φιλήματα νά στέλλει
Και στὰ ὠραία τὰ μάτια τοὺς δάκρυ' καημοῦ ἀνατέλλει.

—Φεύγει ή ζωή μας,λέει ὁ νῶς, κ'ή κόρη' ἀναστενάζει.
—Τὸ έρωταστέρη, άγάπη μου, γιά ἰδές πῶς μᾶς κοι-
(τάζει.

—Τόδα...μὰ πές μου πούς Θεός εκεί ψηλά τὸ θγάνει;
—Τὴ νύχτα κοιτά πόρχεται κι άκου πῶς σιγοφτάνει.

Οἱ θεῖες ψυχούλες πῶ σιγὰ τώρα μιλοῦν, και μόνη
Ἀκούει ή νύχτα πόφτασε κ' έπάνω τοὺς ἀπλώνει.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΛΑ

"Όλα σοῦ τάφερε ή ψυχή μου
τὰ ρόδα τοῦ περιβολιοῦ
κι όλα σοῦ τάειπ'αν οἱ καημοὶ μου
στὰ τέλεια πάνου τοῦ βιολιοῦ.

"Όλη τοὺς χύσαν τὴν ανάδρα
τὰ μάτια μου σταλιά-σταλιά,
όλα τὰ δάκρυά τοὺς μάβρα
μέσ' στῆς νυχτιάς τὴ σιγαλιά.

Κι όλα τὰ πήρες, μαθρομάτα,
και τὴν καρδιά μου τὴ φτωχή,
και τώρα περπατᾶω στὴ στράτα
μ' ὀλάθεια, ἄλλοι μου, τὴν ψυχή.

Νοέμβρης 1919

Κ. ΜΑΚΙΣΤΟΣ

Τὴν ἰδέα δέν τὴν τραβᾶνε μπροστά, παρά ὁπαδοὶ
και πλάστες· δηλονότι ἄνθρωποι πού ὄχι μόνο ἀπόφα-
ση παίρνουνε νά θυσιάστουνε γιά τὴν Ἰδέα — ἀφοῦ
ἰδέα εἶναι, δηλαδή ὅ,τι πῶς σεβάσμιο και πῶς θεῖο ἔ-
χει νά φιλοδοξήσει ὁ ἄνθρωπος· μὰ και τὴ δύναμη
νοιάθουν τὸν καθαρώτατο ἄερα τῆς ἰδέας τούτης νά
τονέ πικνώσουνε θαματονεργά, δέν ξέρω πῶς, και νά
τονέ σαρκώσουνε και νά τονέ στήσουνε εἰδωλο ἀπά-
νου σ' ἓνα βράχο ἀτράνταχτο.

Παλαμάς

Δυὸ γλώσσες σέ χωρίζουνε σέ δυό. Νά πάρης μίαν
ἀπόφαση δέν μπορείς. Μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου
σταματᾶς· ἄριστ'ερά κοιτάξεις, κοιτάξεις δεξιά. Πᾶς,
γυρίζεις, ξαναπιάς. Πότε άπό δῶ. Πότε άπό κεῖ. "Ο-
πως σοῦ φέξῃ. Μιά θέληση δέν έχεις, γιά νά τραβή-
ξῃς τὸ δρόμο σου ἴσια μπροστά.

Τὴν καθαρεύουσά τοὺς, και τὴ δεσφύλα τοὺς. "Όλα
τ' ἄλλα καλλιμαρά.

Ψυχάρης